

PREDIKAN 3:E SÖNDAGEN I FASTAN 25/2 1940

I GAMLEBY KYRKA.

TEXT: LUK 11: 14-28.

PSALMER: 76:1-2, 123: 1-4, 206:4, 266:1-4, 77:6.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amern

Låt oss bedja!

Du helga eld, all världens tröst,
Låt kärlek brinna i vårt bröst,
giv oss av din hugsvalan god
i jordisk nöd ett himmelskt mod,
på korsets väg oss styrk och led,
mot frestelsen med kraft bered,
att här vi manligt strida må
och genom död till livet gå.
Halleluja, Halleluja. Amen. (Sv. Ps. 134:3)

Vi är nu inne i den tid, då dubbla texter träda oss till mötes. Den som närmare tar del av de olika texterna skall märka, att endast den ena texten handlar om Kristi lidande. Denna text, passionstexten, är den nyare av de två. Den äldre texten rör sig om helt andra ting, ofta om det ondas makt.

Detta beror på en uråldrig tradition. I den gamla kyrkan skedde de nyvardna kristnas dop vid påsken, åtminstone i regel. Under fastetiden förbereddes dessa unga kristna för dopsakramentet genom undervisning och genom gudstjänstliga handlingar. Därvid lade man huvudsakligen vikt vid, att dessa nya kristna nu skulle uttagas ur hedendomens och mörkrets välde och infogas i Kristi rike. Därför kom texterna under fastetiden att särskilt ägnas åt sådana ställen i vårt Nya testamente, där brytningen mellan Kristus och djävulen behandlades, kampen mellan gott och ont. "Jesus frestas i öknen" på 1:a söndagen i Fastan, "Den kananeiska kvinnan", alltså en hednisk kvinna inför Kristus, på 2:a söndagen i Fastan. Idag, på 3:e söndagen i Fastan, handlar det gamla evangeliet om huru "Jesus lär om det ondas styrka". Och som överskrift över hela dagens texter av äldre typ stå de orden: "Angrepp och försvar". Det var något, som en ung kristen i den kämpande fornkyrkan väl behövde undervisning om, innan han vid påskens glädjehögtid mottog dopet.

Vår evangelietext, som lästes från altaret, är ganska lång och kan förefalla osammanhängande, som om den vore en samling ord av Jesus, yttrade vid olika tillfällen utan samband med varandra. Den som noggrant tar del av texten, märker emellertid snart nog dess inre enhet och klarhet.

Den börjar med att berätta om hur Jesus drev ut en ond ande. Med anledning av denna yttre händelse börjar Jesus undervisa om sig själv. I och med hans verksamhet är Guds rike kommet på jorden och kampen med Beelsebuls rike har börjat. Striden mellan ont och gott är igång. - I denna strid deltar varje människa. Det finns ingen, som står utanför och blott är åskådare. Detta inskärper Herren med orden: "Den som icke är med mig, han är emot mig." Alla delta, på ena eller på andra sidan. - Denna kamp pågår ständigt. Den upphör aldrig. Det onda försvinner icke från valplatsen. I två olika bilder uttrycker Herren denna sanning. Först i bilden av den starke mannen, som, fullt väpnad, bevakar sin gård, ständigt på vakt, utan att ge sig in på någon avrustning eller något stillestånd, väl medveten om att den onde fienden också är stark, stark nog att besgra den svage, den trötte.

Därnäst inskräper Frälsaren kampens oupphörlighet i bilden av den orene anden, som lämnat en människa. Den människan, som befriats från en ond makt, har tydligen trott, att kampen nu var slut, hon har slutat att väpna sig och i stället fejat och prytt sitt hjärta i den tron, att synden nu var utdriven och hon själv ganska helig. In i den människans hjärta drager åtta onda andar, och hennes tillstånd blir värre än någonsin. Kampen är oupphörlig och slutar icke på jorden. Därför gäller det att vara väpnad. Ett av de bästa vapnen, som finns, det allra bästa och i grunden det enda är att - höra Ordet. Texten slutar också med en hänvisning till Guds ord: "Saliga äro de som höra Guds ord och gömma det".

Men texten vill icke endast inskräpa, att kampen mellan ont och gott är ständigt fortgående. Den betona lika starkt, att i Kristus är seger vunnit. "Om det är med Guds finger, som jag driver ut de onda andarna", säger Herren, "då har ju Guds rike kommit till Eder." Kristus är Herre över de ondas härskara. Den är besegrad, där Han går fram.

Och nu måste vi väl fråga: om det är så, att vi verkligen är i Kristus, verkligen leva i trons värld, då skall väl det ondas makt vara besegrad även i vårt liv. I varje fall skall vi väl se, hur synden stadigt viker undan, så att vi bli bättre, ju längre tiden lider. Inför den frågan ville vi idag stanna.

För det första. Den satsen: "Jag blir bättre och bättre dag för dag", den satsen är falsk och har inte något stöd i Bibeln. Den som talar så, han räknar i själva verket inte med, att vårt liv är en kamp, utan han menar, att det är en utveckling. Och läran om utvecklingen är ett mycket nytt påfund, som dessutom på alla sätt visat sig vara oriktig, när det gäller det andliga livet. Vilken tid har fått uppleva ett sådant barbari som vår tid? Vi som skulle varit längre komna i utveckling än våra fäder, vi far fram långt värre än något släkte före oss gjort. Att vi skulle gått så särskilt mycket framåt i andliga ting, jämfört med gångna släktled, det tror ingen som på allvar sätter sig ned och jämför gammalt och nytt. Sanningen är den enkla, att tillvaron är en kamp mellan ont och gott, en strid, som böljar fram och åter. Det är i släktets liv som i den enskildes. Tider av seger och framsteg växla med tider av mörker och nederlag. Alla som sitter här idag, var och en, kan i sitt liv se tillbaka på ljusa, vackra, rena tider, då viljan var stark nog att hålla det onda på avstånd och då det liksom gick lätt att älska och vara god. Efter dessa tider gick vägen nedåt i syndens värld. Nu är den kanske åter i stigning uppåt mot ljus och kraft. Men mitt under denna väg uppåt snubblar själen ibland och faller, striden tar i på nytt, seger vinnes - och nya frestelser möta. Om vi på allvar sätta oss in i vad ordet kamp betyder, så förstå vi, att en obruten utveckling framåt icke beskäres oss. Den ärlige och uppriktige vill icke heller påstå, att han nu skulle i alla stycken vara bättre än han någon gång i sitt liv varit.

För det andra. När det är frågan om grov, yttre synd, det som de gamla kallade "uppenbar" synd, när det är frågan om sådant, skall vi bli bättre. I dylika ting kan vi också bli bättre. Här gäller det icke att vara rättfärdig och utan fläck fylla Guds lag. Här gäller det istället att avskaffa vissa utväxter, vissa vanor, som all världen kan se. Men vi bör lägga märke till, att den som har att kämpa med sådan grov synd, han har det i sitt hjärta mycket bättre beställt än många utav dem, som i världens ögon äro ärbara och fläckfria. Han är ofta ödmjuk av hjärtat. Han dömer icke andra. Detta lär oss något mycket viktigt. Synden flyttar sig i oss. Den som lyckas besegra uppenbar och grov synd, han får ofta nog nya fiender att kämpa emot: högmod, dömande, obarmhärtighet. Så börjar kampen mot detta nya onda. Jag försöker att lära mig mildhet, förlåtelsesinne, överseende med andras brister. Men då förlorar jag kanske istället allvaret, omutligheten, i min egen strävan, nitälskan. På detta sätt

pågår kampen ständigt. Ju djupare jag tränger in i trons liv, dess mer ser jag av det onda, dess skarpare blir ögat, dess klarare blir blicken. Så kan man säga om ett Guds barn, en sann lärjunge, att han alltid har en beseegrad synd bakom sig och alltid en annan obeseegrad synd framför sig, alltid i kamp, alltid i behov av förlåtelse, trots att han segrar. Så är det ju i en verklig kamp. Fienden slås tillbaka på en punkt, men samtidigt tränger han fram på en annan punkt. Annars skulle ju striden upphöra. Men vi vet av Guds ord, att vår strid mot det onda icke upphör förrän på andra sidan dödens gräns, i himmelens rike. Den som är i Kristus, måste kunna säga, att han går fram i striden, han har hopp om seger över den synd, som han kämpar emot. Men han vet också, att striden sedan börjar på nytt på ett annat avsnitt av fronten.

För det tredje. Ju längre en kristen lärjunge kommer, dess mindre ser han på sig själv och sina egna segrar. Den som står Kristus riktigt nära, hans blick riktas i stället på Kristi storhet. Själva vår fråga, om vi inte går framåt, om vi inte blir bättre, själva den frågan röjer, att vi inte riktigt är barn hos vår Fader. Vi känner det, som om vi stode där ensamma och hade att kämpa en strid utan hjälp. Då blir vi så ängsligt måna om att få anteckna våra framsteg. Men tron är ju en tro på Gud. Kampen står icke mellan mig och det ondas makt, utan Gud kämpar om mig för att bevara mig. När jag upptäcker detta, då slutar jag upp att fråga så, som jag förr frågade. Jag beder i stället. Jag tackar och lovar i stället. Jag har fått en Fader, ett värn, en borg i världen. Det är, som om jag vore i en fästning. Striden pågår, den rasar omkring mig, och jag är själv med och kämpar. Men blicken har fått en ny riktpunkt, jag ser inte längre på hur stark jag själv är, utan jag ser på hur stark fästningen är, fästningen, som omsluter mig, Gud, min Fader i himmelen. Det är hans makt jag räknar med, hans styrka som mitt öga söker efter, hans fasthet, som är min glädje.

O starke Hjälte, stå mig bi,
var mig en borg, där jag uti
må väldeligen strida.
Av mörkrets här
jag kringvärvd är:
O vik ej från min sida. (Sv.Ps 341:3)

Så består det väsentliga i kampen icke i våra egna segrar och bedrifter. Det väsentliga består i stället i att välja rätt Herre. Det väsentliga består i att hålla sig till den rätte Konungen. Och i vår text lär oss Herren Kristus vägen till den rätte Konungens borg. "Saliga äro de som höra Guds ord och gömma det". Det är för oss ofattbart, att Ordet skall kunna vara en sådan makt. Vi tycker väl, att Ordet hör till de svagaste av de medel, med vilka det goda har att stå sig i kampen mot Djävulens makt. Ordet är ju ändå bara - just ord, talade ljud eller skrivna bokstäver. Vad förslår det i en värld, där kanonernas dån överröstar människans stämma? Vad förslår det i en värld, som så till den fruktansvärda grad missbrukat ordet i lögnens tjänst, en värld, där fördrag, skrivna löften, talen från världens mäktige, tjäna till att bedraga och att dölja sanningen?

Ja, Kristi och det Nya testamentets ständiga maning att akta på Guds ord är något underligt och ofattbart. Men säg något i vår kristna tro, som icke är underligt och ofattbart, när vi sätta oss ned och jämföra det med vad som annars möter oss i denna världen! Är det rimligt, att dessa 12 fattiga lärjungar, som gått omkring i Galiléens städer, är det rimligt, att deras budskap skulle omskapa oss, hela vårt folk, här uppe i högan Nord? Är det rimligt,

att Kristus, som dog på ett kors som en föraktad upprorsman, övergiven av alla människor, är det rimligt, att han skulle vara trösten och kraften i millioners och åter millioners liv seklerna igenom. Och dock är det så. Det som var svagt och ringa i världens ögon, det utvalde Gud; genom sådant har det behagat honom att handla. När allt kommer till allt, betyder det mycket litet, hur pass stor styrkan och kraften hos någonting är, ifall detta skenbart starka icke är bestående och evigt och oförgängligt. Det skenbart svaga står sig väl, om det bara är evigt, omöjligt att döda. Och så är det med Kristus. "Han är den Herren Gud, som, klädd i segerskrud, sin tron för evigt grundat". När dagens mäktige är glömda och döda, så skall Han fortfarande leva som människors ljus i världen. Så är det också med Guds ord. "Allt kött är gräs, och all dess kärlighet såsom ett blomster på marken. Gräset torkar bort, blomstret förvissnar, men vår Guds ord förbliver evinnerligen."

Gud Fadern bor i ett ljus, dit ingen kan komma, och Kristus är nu osynlig för vår skumma blick. I stället ha vi ordet, som vi kan se med våra ögon och höra med våra öron. Det är detta ord, som varit grunden för tron i all dess kamp. Det var i detta yttre ord, som Luther på nytt fann Kristi evangelium. Och det är detta ord, som idag är fästet för varje människa, som på allvar kommit in i kampen mellan Gud och Satan.

Därför gäller det att läsa och höra Ordet. Lyssna och hör under gudstjänsten lika ivrigt till skriftordet, när det läses från altaret som till predikan, ivrigare - predikan är människoord. Talar något Skriftens ord till dig i din ensamma kamp, som för oss andra är okänd, rör något ord vid ditt hjärta, så lär dig detta ord utantill och använd det som dagligt bröd! Håll fast vid det, släppdet icke! Menar du dig vara långt kommen som kristen, så öppna ditt öra särskilt för de hårda och fördömande orden - det är något för dig! Ligger du under i kampen mot synden, är du oren och fläckad och svag, så grip tag om Guds eviga löften att frälsa syndare - det är för dig och ingen annan! Det finns icke någon dag i en lärjunges liv, så han skulle kunna vara utan Ordet, det lästa eller det hörda eller i minnet återkallade Ordet. Ty det finns ingen dag, då han helt är undanryckt den strid mellan Gud och Djävul, som rasar i världen. Och i den striden vill Gud hålla oss bevarade från undergång - han vill göra det med sitt heliga vapen: Ordet. Därför bedja vi:

O du Guds Helge Ande, kom,
 Slit sönder satans snara.
 Det ord vi fått av Herranom
 Uti vår själ bevara,
 På det envar blir heliggjord
 Lovsjunga Gud med gamman,
 Och Jesu Kristi dyra ord
 Oss leda allesamman
 Till himlens glädje. Amen (Sv.Ps. 25:4)

Lovad vare Gud...

~~Das ps. 573:1, 3, 4, 5, 6, 7, 8.~~

~~gung: 378:3-5 (W. 597:3-5)~~

Vid gressen: 600:7.

Prod. 3 sönd: Text. 25²; Sautely k. 40

Er. duk. 11:14-28

Passuer:

76:12; 123:1-4; 206:4; 7² 11² 14²

266:1-4; 77:6. } ~~11² 14²~~

7 Text o. Son o. g. Mel. And's namn. Biver.

Lu helga eld, all vordlunds löst,

Det kärlet ströms; vart bröst,

gvi oss sin tugmalan grad

; jodich vord all tjuimvells vord,

ps kärlets vng oss stukt oss led,

nuß freckben nuß nuß leed,

att das vi vordlunds struks ma.

oss gressen bsd iis löit ga.

Vallkyri, Vallkyri. Biver.

Da är nu minne; den tid, da' datt.

Lo Texter kunda ps iis vörten. Den vore

värnarna tar det av de stika tar.

Terna skall märka, att vudars den

ena Texter handlar om Kvint.

Lidande. Denna Text, passions.

Texter är den vore av de fore.

Den äldre Texter var sig om helt

andra ting, ofta om all vider

markt.

Letta berar ps' en ut-

aldrig tradition. 7 den gamla

kyrkans skedde de vupardua

Kvintan dopps vid ps'ker, af-

minnarna; ropet. Vunder fast-

tiden fastberedes denna muga

kristna för dopstrammulst

gressen undermining och ps-

nona gubstjansliga handlingar.

Lärvid tale man tvevudsk-

teji vris vid, att denna vng

kniata nu skulle utgöra en de-
 leus domus och mäktigt väld
 och rikas? Kniati rike. Där-
 för kom Petrus under fast-
 tiden att väntat ägas på
 andan ställen; vad N. T. där
 betydningen mellan Kniato och
 Kniaten behållades; han var
 mellan oss och godt. "Jesu pro-
 tero i öknar" på / 1 stad; "Faktar"
 "Den katoliska trinitas" "Gullen av Kniato, Kniato, Kniato"
 "Faktar" ~~och~~ ~~trinitas~~ ~~trinitas~~ ~~trinitas~~ ~~trinitas~~
 & sind. i Kas. 7 dag, på 3 sind.
 ; Faktar, han var all ganska
 er. om turor "Jesu tar
 om all andra stycke." De
 om äventyret över hela
 dagens ~~och~~ ~~trinitas~~ ~~trinitas~~ ~~trinitas~~ ~~trinitas~~
 orden: "Faktar och trinitas"
 och var god, om de mig
 kniata? den Kniato om
 kyrkan på behållade under.

vinnig om, minn han vid
 partens glädjekonst matlag do-
 god. Där samhällets, om lö-
 To från attant, är ganska
 lång om han förfalla om-
 manhållande, om om den var
 en samling ord av Jesus, ytra-
 de vid olika tillfällen utan om-
 band med varandra. Den om
 uppränt tar all av Petrus, mörker
 unellettid med mig den inre
 rikes om klackat.
 Den trinitas med all be-
 rätta om tur Jesus och en
 ord ande. Med utledning av
 denna ytra Kniato trinitas
 om munderna om sig själv. 7
 och med hans ordskaps och
 Guds rike kommer på jorden
 och Kniato med Petrus

rike har bärts. Striden mellan
 oss och folk är zang. - I den-
 na strid deltar både människa.
 och djur med, som står utan-
 för oss. Folk är öskadare, och
 de maktar Herren med oss:
 "Den som inte är med mig, han
 är emot mig." Alla detta, som
 ena eller på andra sidan.
 - Den som kämpar är ständigt.
 Den uppkommer aldrig. Det andra
 försvinner inte från världslivet.
 I den otiska bilden uttrycker
 Herren denna sanning. Först
 i bilden av den starka man-
 nen, som ställt sig på, be-
 stakar sin gård, ständigt
 på jakt, utan att ge sig
 ni på någon avsiktning
 eller något stillstånd, vil
 medveten om att den orde

friden också är stark, stark
 nog att besegra den svaga, den
 svake. Därmed maktar sig
 även kampens uppgörelse
 i bilden av den svaga andan,
 som kämpas en människa. Den
 människan, som tekniskt från
 en god makt, har tydlig
 kraft, att kampen nu var utslut,
 som har slutat att säga sig
 om i stället gjort och gjort
 ut i första i den tron, att nu-
 den nu var utdriven och den
 själv genomta helig. In i den
 människans hjärta droper alla
 orda andra, och denna till-
 ständ blir svare på uppgörelse.
 Kampen är uppgörelse och ut-
 tar inte på orden. Här är gilt-
 ler och att vara skapad. Det
 av de bästa vapen, som finns,
 och alla bästa värn i världen och

eulla är att - hona Ordet. För-
 Ten slutar också med en hän-
 vning till Guds ord: "Saliga
 är de som höra Guds ord
 och gömna det".

Men texten vill inte se -
 det mickarna, att han som med-
 tan oss och god är ständigt
 förpassade. Den betonas lika
 starkt, att i Kristus är se-
 per samma. "Om det är med
 Guds fröja, som jag driver
 ut de onda andarna, " säger
 Herren, " så har ju Guds
 rike kommit till Jer. ". This-
ty är Herrens öra och andans
härskare. Den är bergsrad,
och han går fram.
Det är en väste vi
vil fråga: om det är de,
att vi verkligen är i Kristus,

verkligen leva i Herrens rike,
 de skall vil det andans makt
 vara bergsrad även i vårt
 liv. Jag har fall utall vi väl
 se, hur hjälpen stadiert vi -
 ker mellan, de att vi bli till-
 re, ju längre tiden liden. Je-
poj den frågan vill vi i dag
stanna.

Tän och härta. Den utlös:
 "Jag bli bättre och bättre dag
 för dag", den anten är faktiskt
 har inte något stöd i Bibeln. Den
 som talar om, han räkna sig i
 vi också inte med, att vad
 vi är en tramp, utan han
 menar att det är en utveck-
ling. Den lära om utveck-
lingen är ett myster och en
profund, som de utlös de
alla att vad vi är vi.

sig, när det gäller det andliga
 livet. Vilken tid har fått upp-
 leva ett sådant barbari som
 nu till? Ni som skulle vara
 längre komna i utveckling
 än våra fäder, ni får fram-
 träda snarare än något starkt
 för oss posit. Men vi skulle ha
 gått de härskitt myshes framåt
 i andliga ting, jämförs med
gripas stekthet, det tror jag.
 Nu på allvar åter sig med
 och jämför gammals och nytt.
Famninger är den enkla, och
tillvaron är en kamp mellan
 oss och guds, en strid, som
tägar fram och äter. Det är
 i stektts liv som i den en-
 skilda. Tider och ager och
framtag våra med tider
 och marker och medelas.

Alla som vill lära sig, var
 och en, kan i sitt liv de bill-
bara på grund, veten, vara
tider, de viljan var stark och
 att källa och vara på grund
 och de de likom gick låtas
äta och vara god. Eller den
gick vågen med ett i grund
sväl. Nu är den konst äter
 i tegning nytt med grund och
kraft. Men mitt med den
ing nytt svältar göden i-
bländ och faller, striden tar
 i de nytt ager trivas - och
nya frekter måta. Nu vi på
allvar sitta oss ni i sväl med
kamp tröget, på sväl vi,
 att en struk utveckling
framåt icke tröget oss.
 Den är är nytt och nytt vill
icke tröget sväl, att han ni

Skulle i alla hynken vara bättre, än han någon gång i vilka två veckor vi.

Får det andra. När det är på gånge och grov, yttre mynd, det som de gamle kallade "uppenbar" mynd, när det är första av slutet, skall vi bli bättre. I dyrtida ting kan vi också bli bättre. När gäller det inte att vara räddhjärdig och utan flack följa Guds lag. När gäller det i stället att öppna vissa utvänter, vissa brunnar, som all världen kan se. Men vi får lägga mer och till, att som som kan att kämpa med sådana grov mynd, som kan ofta i sitt tyngda mycket bättre testas än många utan dem, som i världens

ögon avvärldarna och flackfria. Men var ofta ödmjukt av hjärtat. Man skriver inte andra. Detta får oss något mycket viktigt. Tyngden flyttar sig i oss. Den som tycks ha stora upprebar och grov mynd, kan för ofta nog vara finer och kämpen också. Hög-moral, slomande, otjänlighet hos. De börjar kämpa med oss. De nya omvärlden. Jag förstår att lära mig skickhet, förälskelse, tro och trohet. Men då förklarar jag konsten i stället allt ett om skickheten i min egen skärpan. De delta ditt prövar kämpen ständigt. Du slipper ne jag från ni i trou två den mer och jag av och om den skärpan bli spat, den

Klarare bli blicken. Ja kan
 man säga om ett Svald lamm,
 en gamm länjunge, att han all-
 tid har en leoprad synad
 bakom sig ^{skallid} när han o-
 leoprad synad framför sig,
 alltid i kamp, alltid i be-
 her av förlåtelse, trots att
 han regnar. Ja är det inte en
 riktig kamp. Finnen slår
 tillbaka på en punkt, men
 som tidigt tränger han fram-
 på en annan punkt. Sjäma
 skulle vi striden upphöra. Men
 vi vill en Svald ord, att
 var strid mot oss under
 zike upphör förrän på mid-
 ra vilas dödens gräns,
 i himmelns rike. Den som
 är i Kristus måste komma
 säga, att han går fram i

striden, han har hopp om
 seger över den synad, som han
 kämpar emot. Men han vill
 också, att striden sedan bör-
 jar på nytt på ett annat or-
 mitt av skonten.
 För det tredje. Ju längre en kris-
 ten lägnings kommer, desto mindre
 ser han på sig själv och sina
 egna regnar. Den som står i Kris-
 tus riktigt nära, hans blick rik-
 tar i stället på Kristus. Star-
 ket. Sjäma vår präpa, som vi
 inte gör framåt, om vi inte
 bli bättre, själva den frögan
 röjer, att vi inte är rik-
 tigt barn hos vår Fader.
 Vi känner oss, som om vi
 står där ensamma och ka-
 de att kämpa en strid utan
 hjälp. Ja bli vi på väg-

ligt måna om att ha utöskna
 raia förmågor. Men tron är
 ju en tro på Gud. Kampen
 står icke mellan mig och oss
 ondars makt, utan Gud här-
 par om mig för att bevara
 mig. När jag upptäckte att
 ta, de stutar jag upp att
 fraga på, som jag får för-
 gade. Jag beder i stället.
 Jag talar om tväret i att
 led. Jag har fått en Tador,
 ett namn, en bery i världen.
 Det är, som om jag var i en
 försörjning. Attiden pågår, du
 raore omkring mig, och
 jag är själv med och här-
 par. Men ~~det~~ talar har
 fått en ny rikpunkt, jag
 ser inte längre på hur stark
 jag själv är, utan jag ser

på hur stark försörjningen är,
 försörjningen, som avslutar mig,
 Gud, min Tador i himmel.
 Det är hans makt jag räknar
 med, hans styrka som mitt
 öga söker efter, hans fast-
 het, som är min glädje.
 O starke Hjälte, stå mig bi,
 var mig en borg, där jag uti
 mig värdeligen strida,
 för mittrels här
 jag tryggad är:
 O rik by från min sida.
 #
 Ja talar det se-
 nentliga i kampen icker i våra
 egna mäns agrar och be-
 dretter. Det värdeliga talar
 i stället i att värdiga rätt
 Herre. Det värdeliga talar
 i tälla sig till den rätta

Konungen. Och i vår text för
 oss Herren Kristus säga till
 den rätte Konungens borg.
 "Jagliga äro de som höra
 Guds ord och gömma det."
 Det är för oss ofattligt, att
 Ordet skall kunna vara en
 själens makt. Vi tycker väl,
 att Ordet kan till de jagade
 orsake medel, med vilka oss
 goda kan att stå sig i kam-
 pen mot djävulens makt.
 Ordet är ju ändå bara - just
 ord, talade ljud eller skriv-
 na bokstäver. Vad föränd-
 res i en värld, där konung-
 nas släkt ärenötat ^{människor} ~~konungar~~
 stamma? Vad förändres i
 en värld, som är till den
 punktvarnåta grad miss-
brukets ords i förens

förnat, en värld, där fördrag,
 kyrkliga löften, talas från
 världens maktige, fåna till
 att beakta och att vilja
 samman? Ja, Kristi och oss kyr-
 t: to ständliga maning att att
 på Guds ord är ^{mycket} ~~mycket~~ ofattligt
 och ofattligt. Men såg vi.
 god i vår kristna tro, som
 rike är underligt och ofatt-
 ligt, när vi vilte oss med
 och jämföra oss med var
 världens maktige och i denna
 världen! Är oss svårt,
 att dessa 12 fattiga lärjungar
 som gick omkring i del
 som städer, är det svårt,
 att deras tal skulle
 omkapa oss, hela värld
 fallet, har uppe i hög

hand? Är det rimligt, att två-
 tus, om dag på ett kar som
 en föraktad apparatman,
 önskan av alla människor,
 är det rimligt, att han
 skulle vara trötten och
 kräften i millionens och
 åter millionens rikheterna
 rönner. Den dock är det
 ja. Det som var drog och
 rippa i världens ögon,
 och utbrände Gud, genom
 vilken han och skapades
 honom och han. När
 alls kommer till allt, be-
 tyder och mycket titat, han
 förs står styrkan och kraft-
 ten hos någon ting är, i full
 detta skenbart starka i de
 bestående och sigt och
 oförgingligt. Det skenbart

skapa står sig väl, om det ta-
 ra är sigt, möjligt att
 döda. Det är det med två-
 tus. "Han är den Herrens Gud,
 som, klädd i regnbåg, vi
 tron för sigt grundad." När
 de som mäktige är glömda och
 döda, så skall han följa -
 vende hos som människors
 ljus i världen. Ja är det
 också med Guds ord. "Allt
 hört är gräs, och all dens kör-
 tighets som och blomster på
 marken. Gräset torkar bort,
 blomstens förtinner, men så Guds
 ord förtinner sommenligen."
 Gud Tälaren har i
 ett ljus, dit ingen kan komma,
 om Kristus är en oavgjort för
 vår skumma blisk. I stället
 ha vi ordet, som vi kan se med

20)

varis igen celli hwa med vara
öron. Det är detta ord, som vi
nit grundlos för från jiddi deo
kamps. Det var i detta ytre
ord, som du lles som nytt för
Kristi evangelium. Det är så
dessa ord, som idag är färdet
för varje människa, som på
allas kommit in i kampen
mellem Gud och Satan.

Leif för gäller också till
na som vara Ordet. Därför
det gudsfrämsta lika viktigt
till kyrkans när och så
fram utom som till pre-
dikare, prästare - predikare
är människans. Talar ma-
gud Kristus ord till dig i
dini svärmen kamp, som
för en vild på strand, för
något ord vid ditt hjerta,

21)

na. Det är dig detta ord ut till
och använd det som dagligt
bröd! Vilt jag vid det klipp
och ick! Men du dig vara
Längs kommen som kristen, du
öppna ditt öra för det för de
de och förvarde orden - det
~~är~~ något för dig! Därför du
muler i kampen med synden,
är du om som slaktad och
nog, du gör tag om Guds ord -
ga löften och förklarade
- det är för dig som mig
annan! Det finns icke någon
dag i en bevingad tid, då som
skulle kunna vara utan Ordet,
det tåta eller hårda eller i
männens återkalade Ordet.

ly och finns ingen dag, då
som hells är medborgers
den ständ mellan Gud och

Spand, nu roor i vatten.

Den i den striden vill du

halla oss kvarade från in-

dergang - han vill göra det

med oss deliga vapen: Arles.

Leifis tulla in:

O du Sueds Helge Hule, kom,

Stit önder artans snara.

Det ord är fäst av Thorsars

Uti vår afal tvära,

På det skvar ma deligspind

derjunga gud med gammal,

Det som Kristi dyra ord

Ans Edla allsamman

Till Himlens gläde. Amen.

Storad vare Gud [Hb]

Pred.: Öly skola idag kl. 4 (Johanna)

Kattekst i Svenska kyrkans tjänst.

Andaktstexten saknas, hänvisas

[Virkvär]

Till not: Allt nås Gud [Hb]

En ny post... om de

Stofall. F. Landarbetare: 70-

mas Peter Larsson, Alder-

benstämnet, 2 by, 85 år, 3

Febri. 2 en ålder av 85 år, 3

man. och 2 6 dagar [Hb].

litens skall skina för min blick, när vi

fy ormar in, o Jene från Krist.

Ja riker naturen, morgon bräcker klar.

Tur i död till, Herre, kom mig kvar.

Passivspel. i Rumsdal skola för

dagarna den 2 mars kl. 6 e.m. av

den som nu talas.